

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Miquel Berga

Bogeria

Segons Nietzsche, la bogeria és rara a àmbit individual, però en grups és la norma. Qualsevol que hagi assistit a un partit de futbol o hagi participat en un míting de tancament de campanya electoral pot entendre perfectament el sentit de l'afirmació del filòsof. Submergits en l'escalf d'una multitud enfervorida l'individu tendeix a sentir com se li dissol la pulsio racional en favor del paroxisme emocional. La nostra permanent relació binària entre el solitari i el solidari es desequilibra i, entre banderes, eslògans i consignes, la ment s'adorm en braços d'una sola identitat col·lectiva. Alguns acadèmics intenten explicar-se fenòmens com el del *Brexit* al Regne Unit en el terreny de les disfuncions pròpies de la psicologia de masses i ho aprofiten per confirmar la sospita de Nietzsche. Ara bé, observant aquests dies moltes de les intervencions al Congrés de Diputats que han portat, finalment, a la formació d'un nou govern de coalició, haig de confes-

Trobarem algú que sigui capaç de conrear el noble art de governar en un país sempre propens al canibalisme polític?

sar que aquest desorientat columnista ha sentit l'impuls de desautoritzar l'autor d'*Així parlà Zaratustra*. Sentint alguns portantveus de partits que han obtingut una bona colla de diputats electes vull pensar que, precisament, la bogeria és una cosa estrictament individual, que no té res a veure amb els seus milers de votants. Que són ells i elles els qui amb el micro a la mà s'exalten i, com diuen a l'Alt Empordà, "venen bojos". Vull pensar que les masses que els voten són perfectament sensates i alienes a aquests il·luminats "folls de raó" que es pensen que l'argumentació es basa en la vociferació i l'insult barroer, en l'exabrupte tronat i en posar cara d'indignat. Tibats com raves (per no dir com un cagarro) aquests personatges solemnitzen i donen credibilitat a l'advertència del president Tarradellas quan, parlant per experiència, deia que: "l'art de governar Espanya és l'art d'evitar la guerra civil". En trobarem alguns que siguin capaços de conrear aquest noble art en un país sempre propens al canibalisme polític?

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Foix i Salvat Papasseit

He explicat més d'un cop que un malentès va ser la causa que per poc J.V. Foix no em tirés literalment escales avall de casa seva. Ricard Salvat tenia intenció de muntar un espectacle universitari sobre Joan Salvat Papasseit i havia demanat als seus alumnes de recollir informació sobre el poeta. Em va tocar anar a parlar amb Foix, que l'havia conegut. El vaig trobar –de vint-i-un botó més dos botons de puny–, darrere el taulell de la pastisseria de la plaça Sarrià. Li vaig explicar el projecte. Em va citar al mateix lloc al cap d'uns dies. Hi vaig anar. Les dependentes em van indicar que m'esperava assegut en un banc de la plaça. Llegia *El Correo Catalán*. El diari li devia servir "allò que no diu *La Vanguardia*", però jo francament vaig pensar que hauria estat més adequat atrapar-lo en la lectura d'un manifest surrealista, millor si fos en italià. Em va dir que el seguís. Vam entrar en un portal. Unes escales de fort pendent ens van dipositar en una mena d'estudi blanc i lluminós. Foix em va mostrar uns originals de Miró, de Tàpies, potser de Picasso. No ho recordo. Els

“Un llibre recull escrits del “poeta de Sarrià” sobre escriptors i artistes

tenia emmarcats a les parets o en unes carpetes sostingudes per uns cavallets. Finalment ens vam asseure, i vam entrar en matèria. Dos minuts més tard jo era al capdamunt de les escales vertiginoses amb la porta del pis tancada darrere meu. Foix s'havia pensat que cercava informació sobre ell. Quan va entendre que l'objectiu de la visita era Salvat Papasseit es va limitar a dir-me “era un pobre noi” i acompanyar-me a la sortida.

Celebro comprovar, passats tants anys, que Foix tingués en aquella ocasió un mal dia. Edicions 62 i la Fundació J.V. Foix acaben de treure el gran

regal de Reis, *Noms propis. Escriptors i artistes*. Un recull, fet per Jordi Cornudella, dels escrits que Foix va dedicar, en papers diversos, a literats i pintors coneguts i admirats. Entre ells, uns quants –i un de meravellós– amb Joan Salvat Papasseit de subjecte. El “pobre noi”, ara me n'adono, era jo, un jove indocumentat ignorant d'aquests textos. En l'aplec, Foix parla de Ramon Llull, Jacint Verdaguer, Joan Maragall, Josep Carner, Josep Sebastià Pons, Carles Riba, Josep Maria de Sagarra, Josep Pla, Gabriel Ferrater, Joan Fuster... De Picasso, Chirico, Miró, Dalí... Ho fa amb aquella prosa tan seva: cordada com els botons de l'armilla, espitregada com quan agafava l'arjau al Port de la Selva.

Julia Guillamon ha publicat *Deu entrevistes*, inquisicions de joventut a escriptors. N'hi ha una a Jorge Luis Borges. L'escriptor argentí explica haver conegut Salvat Papasseit als anys vint a Barcelona. En té un record difús: llibreter a més de poeta? Va retèr de Salvat una frase “sense possibilitat de rèplica des de l'Odissea”: “la poesia necessita el mar”.